

Ririro

Hans en Grietje

Aan de rand van een bos woonden een houthakker en zijn vrouw. Zij hadden twee kinderen: Hans en Grietje. Het gezin was erg arm en vaak was er niet genoeg te eten. Op een avond zei de vrouw tegen haar man: 'Morgenochtend vroeg zullen we de kinderen meenemen en heel diep in het bos achterlaten. Ze zullen de weg naar huis niet kunnen vinden en dan hoeven we ze geen eten meer te geven.' De man jammerde en wilde niet meewerken aan het plan, maar zijn vrouw haalde hem uiteindelijk toch over.

Hans en Grietje hadden dit gehoord. 'Wat moeten we nu, Hans?' vroeg het meisje. 'Wacht maar, zusje, ik heb een plan!' zei Hans zelfverzekerd. En toen zijn ouders sliepen sloop hij het huisje uit en stopte zijn zakken vol witte kiezelsteentjes. De volgende ochtend namen hun ouders Hans en Grietje inderdaad mee het bos in. Ze liepen een hele tijd, maar Hans liet stiekem elke paar meter een wit kiezelsteentje vallen. Heel diep in het bos bouwde de houthakker een vuur voor zijn kinderen en zei hij dat hij ze straks weer zou komen ophalen. Maar de dag ging voorbij en niemand kwam terug. De kinderen vielen uiteindelijk in slaap en toen ze wakker werden was het middenin de nacht.

Grietje was bang, maar Hans vertelde haar over de witte steentjes. Hij nam z'n zusje bij de hand en zo kwamen ze 's ochtends vroeg weer terug bij hun huis. Hun vader was dolblij. Maar niet veel later was het eten weer bijna op en wilde de vrouw hun kinderen weer achterlaten in het bos. En weer stemde de man uiteindelijk in. Hans wilde weer steentjes gaan verzamelen, maar de vrouw had de deur op slot gedaan. Deze keer moest hij dus zonder steentjes op pad.

Wel gooide Hans onderweg steeds kleine kruimeltjes van zijn laatste stukje brood op de grond. Weer werden de kinderen bij een vuur achtergelaten en weer werden ze midden in de nacht alleen wakker. Maar toen Hans het spoor van broodkruimels zocht, kon hij deze niet vinden. De vogeltjes hadden alle kruimels opgegeten. Dus dwaalden de kinderen urenlang door het bos. Ze hadden honger en dorst en wilden het bijna opgeven, toen ze opeens een wel heel bijzonder huisje zagen.

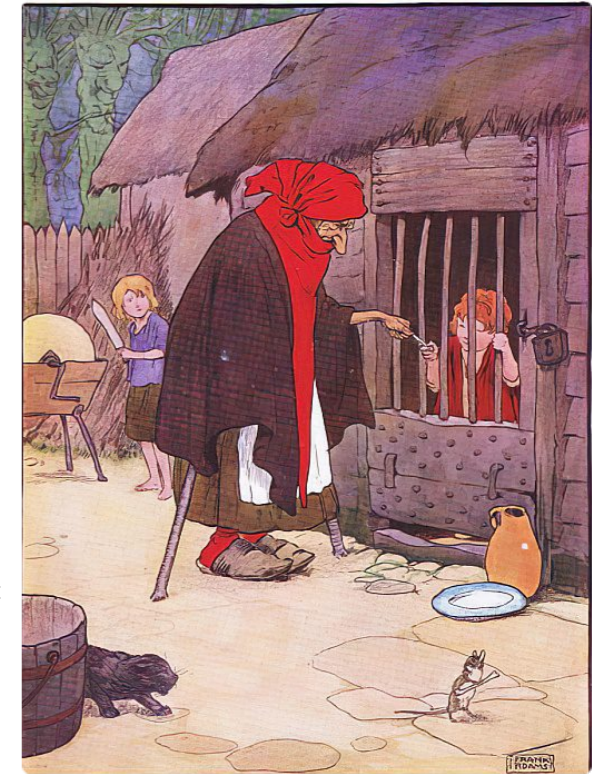
Het huisje was gemaakt van brood, de ramen van suiker en het dak van pannenkoeken. De kinderen begonnen er meteen van te snoepen. Plotseling klonk er een stem uit het huisje: 'Knibbel, knabbel, knuistje. Wie knabbelt er aan mijn huisje?' en de kinderen antwoordden: 'De wind, de wind, dat lieve kind.' en ze aten onverstoorde verder. Toen ging opeens de deur open en stond er een stokoud vrouwtje in de deuropening. 'Kom maar

binnen kinderen, ik zal jullie geen kwaad doen.' Binnen kregen Hans en Grietje nog meer heerlijk eten en mochten ze in zachte bedjes slapen.

Maar het oude vrouwtje was in werkelijkheid een gemene heks en kindjes waren haar lievelingseten. De volgende ochtend sloot ze Hans op in een kooitje. Grietje moest constant lekker eten voor hem maken, zodat hij lekker dik werd. Maar Hans was slim en elke keer als de heks vroeg of ze aan zijn vinger mocht voelen, stak hij een stokje naar buiten. De heks kon niet meer goed zien en dacht dat het zijn vinger was.

Zo gingen vier weken voorbij. Op een dag vond de heks het genoeg en besloot ze Hans, dik of niet, toch te gaan opeten. Ze zette de oven aan en vroeg na een tijdje aan Grietje om te gaan voelen of de oven al warm genoeg was. Maar Grietje snapte wat de heks wilde doen en deed alsof ze het niet snapte. 'Dom kind!' riep de heks, 'Kijk, je moet zo je hoofd in de oven doen.' En op dat moment gaf Grietje de heks een flinke duw en deed ze de deur van de oven dicht.

Meteen bevrijdde Grietje Hans. De kinderen waren dolgelukkig. Nu de heks dood was, keken ze eens goed rond in haar huisje. Het stond vol met edelstenen en parels. Ze stopten hun zakken vol en ging op zoek naar de weg naar huis. Na een tijdje lopen herkenden ze het bospad opeens. Ze renden zo hard als ze konden naar het huisje van hun vader. De houthakker was dolgelukkig dat zijn kinderen weer terug waren. Hij had ze zo gemist! Zijn vrouw was ondertussen gestorven. Met alle parels en edelstenen uit het huisje van de heks hoefden Hans, Grietje en hun vader de rest van hun leven zich nooit meer zorgen te maken over eten. En ze leefden nog lang en gelukkig!